

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.” – Ioan 12, 24

Nr. 487 / 14 mai 2023

PĂRINTELE DOSOFTEI

MĂNĂSTIREA PUTNA

APA CEA VIE SE AFLĂ ÎNTOTDEAUNA ȘI NUMAI PE CALEA CEA STRÂMTĂ

Iubiți credincioși, și în ziua de astăzi mulți oameni însetați sunt și despre multe fântâni se spune că ar avea apa cea vie. Pentru a nu ne otrăvi, însă, sufletele prin amăgire, avem nevoie să știm ce se află cu adevărat în ele. Ne amintim adesea cuvântul Domnului privind calea cea strâmtă și calea cea largă. Ei bine, apa cea vie se află întotdeauna și numai pe calea cea strâmtă. Pentru Sfânta Fotini, calea cea strâmtă a însemnat mucenicia. Dar nu toți care au primit apa cea vie, harul botezului și cunoștința adevărului le-au și păstrat. Ar fi însemnat să meargă pe această cale îngustă. Dar calea cea largă li s-a părut unora mai comodă. Și este. Căci este mai ușor să nu postești decât să postești, este mai lesne să nu te rogi decât să te rogi, este mai ușor să te certî decât să-ți înfrânezi mânia și așa mai departe. Virtutea cere un efort. Așa s-a întâmplat că, încă de la începuturile creștinismului, unii

creștini au vrut o cale largă, o cale croită de mintea lor. Au apărut ereziile, și nu una, ci puzderie. O grupare s-a rupt de Biserică, apoi s-au rupt în două părți mai mici, și fiecare s-a rupt iar și iar și se rup și în ziua de astăzi. Este firesc, căci fără de Adevăr unitatea nu este posibilă. Duhul Sfânt este Duhul Adevărului. El naște smerenia, smerenia naște dragostea, dragostea naște unitatea. Fără Duhul Sfânt, orice comunitate se dezbină, de la familie până la țară. De aceea a fost nevoie de sinoade, ca să respingă rătăcirile și să arate adevărul, să arate unde lucrează Duhul Cel Preasfânt. Unii, însă, la sinoade și după sinoade, au vrut să asculte de Biserică, alții au vrut să nu asculte. Și, după cum și-au trăit viața, așa și-au pregătit și veșnicia.

Această luptă pentru adevăr și pentru trăirea lui, pentru a rămâne cu Duhul Sfânt, Cel trimis nouă de Domnul Hristos, a continuat în secolele care au urmat. Și are loc și acum. Mai ales în secolul trecut, o formă specială de gândire eronată a cucerit mare parte din civilizația noastră europeană, și anume ideea că [...] nu există, de fapt, un adevăr pentru toți. Această idee s-a dovedit mai atrăgătoare decât altele. A atras prin comoditatea ei pe mulți care nu s-au plecat altor greșeli. Dacă nu există un adevăr absolut, atunci nu trebuie să mai ascult de nimic din afara mea, și ceea ce mintea mea crede că e bun, aceea voi face. Și într-un fel mi se pare că mă voi bucura și că voi fi liniștit. Consecința acestei gândiri a fost nu numai trăirea greșită

a unor oameni, ci ceva ce ne afectează pe toți, inclusiv pe cei care dorim să ne ținem de Biserică: relativizarea adevărului și răvășirea valorilor. Așa se face, de exemplu, că în țara noastră, unde majoritatea oamenilor sunt credincioși, avem atâtea moduri de manifestare a credinței. Unii folosesc cărțile de rugăciuni, alții nu vor să audă de ele și se roagă doar cu cuvintele lor. Unii merg la Liturghie, alții intră în biserică doar când nu e nimeni, ca să nu fie deranjați. Unii postesc în zilele de post, alții își aleg ei zilele de post. Unii consideră desfrânarea un păcat grav, alții consideră că, dacă e cu o singură persoană, nu e o problemă. Unii cred că avortul este mai rău decât o crimă, căci e propriul copil și e nebotezat, alții îl văd ca pe un rău necesar asupra căruia nu trebuie insistat prea mult. Unii cred că preotul are har și puterea de a dezlega păcatele în taina spovedaniei, alții cred că nu este nevoie de preot, că e suficient să-și știe omul păcatele și să se ierte el pe sine. Unii cred că au nevoie de Sfânta Împărtășanie în toată viața lor, alții cred că doar copiii mici, cei pe moarte și femeile înainte de a naște trebuie să se împărtășească. Și am putea continua, stârnind într-un fel râsul, căci și în aceste probleme de viață și de moarte a sufletului, este valabilă zicala „câte bordeie, atâtea obiceiuri”.

De fapt, cu adevărat este de plâns, căci de unde atâtea idei care nu numai că sunt diferite, dar sunt și contradictorii. Unde este închinarea în duh și în adevăr pe care a adus-o Hristos Domnul, dacă fiecare crede

după adevărurile lui? Și, mai grav, unde merg aceste „adevăruri”? Câte le primește Dumnezeu și câte alte duhuri, care nu sunt bune? Căci există duhuri ale lăcomiei, ale orgoliului, duhuri ale desfrânării, ale uciderii, ale nemilostivirii, ale necredinței, ale lipsei de evlavie și așa mai departe. Și toate aceste duhuri ne îndeamnă, trimit gânduri în mintea noastră de a le primi, de a le asculta, de a le urma, de a le aduce închinare, săvârșind faptele care lor le plac. Și ne promit toate, dincolo de ce ne promite fiecare în parte, că vom scăpa de calea cea îngustă, de asprimea acestei căi. Căci într-adevăr, la Biserică trebuie să răbdăm și neputințele altora, postul ne dă câteodată și dureri, la spovedanie trebuie să trecem prin acea baie foarte aspră a rușinii și așa mai departe. Calea aceasta largă a multor bunătăți promise de multe duhuri, însă, duce în final la moarte. Căci ele îl depărtează pe om de Duhul Sfânt, de apa cea vie.

Să nu ne temem de unicitatea credinței, a adevărului, a Bisericii. A avea un Domn, o credință, un botez, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel, nu înseamnă desființarea noastră ca persoane diferite unul de altul. Unicitatea ortodoxiei, frați creștini, nu înseamnă deloc anularea specificității fiecăruia dintre noi. Biserica nu îi face pe credincioși o apă și un pământ. Fără Biserică, însă, fără har, atunci omul ajunge într-adevăr o apă și un pământ. Și la propriu, căci ajunge să fie stăpânit de toate patimile, și la figurat, căci nu mai e decât trup fără duh. Biserica, din contră, ne ajută pe

fiecare să ne cultivăm darul propriu, să lucrăm modul aparte în care am fost creați de Dumnezeu. În Biserică se face o minune cu fiecare om, căci fiecare poate și este, dacă vrea să fie, purtat de la pământ la cer.

Frați creștini, încheind cuvântul de astăzi, gândul nu ni se poate depărta de la ceea ce este în jurul nostru. Veșnicia nu este numai pentru sfinți, pentru cei din veacurile trecute, ci este și pentru noi, cei de acum. Câtă durere pentru Dumnezeu că mulți nu mai cred în veșnicie, și nu din vina Lui, ci cei ce nu mai cred, nu mai cred pentru că nu o mai simt, și nu mai simt veșnicia pentru că s-au lăcomit prea mult după cele ale acestei lumi – frumoase, dar trecătoare. Pentru fiecare, însă, indiferent cât suntem de înglodați în lăcomia pentru cele de aici și de acum, câtă vreme trăim este posibil să primim apa cea vie. Cu două condiții: una privind mintea, alta privind fapta. Mai întâi avem de înțeles că singura schimbare în bine reală nu poate să vină decât de la Hristos și în Hristos. Orice altă promisiune de bine este o minciună, o utopie. Ce are singur Domnul de dat, El a mărturisit: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Aceasta a avut și are Mântuitorul să ne dea: Calea, Adevărul și Viața. Harul Duhului Sfânt, pe care l-a trimis în lume după Înălțare și care lucrează unirea între om și Dumnezeu, doar El îl poate da. Și prin Duhul Sfânt, pe Sine, iar prin Sine, pe Tatăl. Adică totul. Apoi, ca faptă, calea către Hristos trece prin aproapele nostru. Dacă avem către el iubirea jertfelnică și în adevăr, nu fără

de adevăr, Hristos va fi cu noi și cu el. Și harul Duhului Sfânt, apa cea vie promisă, nu se va depărta de la noi.

Fie ca harul acesta de viață făcător al Duhului Cel Preasfânt să ne păstreze pe toți în adevăr, să nu uităm de apa cea vie și de singurul Care o poate da, Iisus Hristos, Domnul nostru. Amin.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

1934 - 2019

SĂ ALERGĂM CĂTRE HRISTOS

Atunci când intrăm în Biserică, străbatem drumul de la pământ la cer. Mergem mai sus de stele, îi lăsăm pe îngeri în urma noastră și urcăm acolo

unde se află Presfânta Treime. Asta înseamnă taină! Asta înseamnă taină! Vedem pâinica și vinul, dar dintre noi cine nu crede că acolo este Însuși Hristos?! Altceva vedem, altceva mirosim. Acesta este vinul, aceasta este pâinea. Nu așa! Este Hristos! Aceeași taină se întâmplă și aici. Ce vedem? Că suntem înconjurați de icoane, sub policandre, unul lângă altul. Greșit! Este taină! Nu suntem aici, suntem acolo Sus! Acolo suntem cu toții împreună cu mulțimea Sfinților! Împreună cu cetele îngerilor! Împreună cu serafimii cei cu câte șase aripi, care aleargă atât de repede, ca să ne învețe și pe noi să alergăm către Hristos, ziua și noaptea. Împreună cu heruvimii cei cu ochi mulți, ca să se obișnuiască ochii noștri să-L descopere pe Hristos! Asta înseamnă taina Bisericii noastre!

Sursa: [youtube.com](https://www.youtube.com)

PROGRAMUL LITURGIC

Marți <i>16 mai</i>	18:00	Sfântul Maslu
Joi <i>18 mai</i>	18:00	Cateheză → Invitat: pr. Hristofor de la Mănăstirea Sihăstria
Sâmbătă <i>20 mai</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>21 mai</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 16, 16-34; Ev. Ioan 9, 1-38; glas 5, voscr. 8 → Duminica a 6-a după Paști (a Orbului din naștere) → Sfinții Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București